

30.8
1
ногрова за
чехардъ.

Д В А Т А ПРИНЦИПА.

9 година.

42 лекция на общия класъ.

11.VI.1930 г. Сръда, 5 ч. с.

Изгривъ.

19
Отче нашъ.

Прочетоха се нѣкои отъ темитѣ.

Учителътъ преглежда нѣкои теми. Име двама, които се разли-
чаватъ, единиятъ казва, че първата дума е любовъта, другиятъ казва, че

първата дума е радостта. Трети авторъ казва, че първата дума е
животътъ. Оставете обикновения юзъкъ, че говорите като талантливи, или
гениални. Обикновениятъ човѣкъ разрява само пѣсъта, талантливиятъ го
циментира, гениалниятъ го създава. Не ровете пѣсъка, понеже го цименти-
райте.

Трѣбва да се докаже, че първата дума е любовъта. То е само
твърдение, трѣбва да се докаже. Вие казвате аксиоми и теореми. Вие казва-
те, че това е аксиома, но най-после азъ го оспорвамъ. Ще докажешъ, че е
аксиома. Вие мислите, че е аксиома. Аксиома е, че трѣбва да дишашъ. Казва-
какъ тъй? Хвана го за гушата. Не може да дишаш. Да дишаш човѣкъ това е ак-
сиома. Аксиома е тукъ, за което всички хора иматъ една и съща нужда.
Въ аксиомата не трѣбва да има никакво различие, непосредствено е достъ-
стъжна за ума, да не се показва, тъй както е въ науката. Онъзи много пъти
са доказали, че е аксиома. Казва, аксиомата е доказана. Ами онъзи, които
не са доказани. Теоремата не може да стане аксиома. Теоремата и или
аксиомата по същество е подъстъжна на ума. Ако докажа, че водата въ ед-
ношице и чиста и чиста и бистра, съ туй азъ не доказвамъ, азъ доказвамъ, но
нищо не влагамъ въ водата. Следъ като докажа, че нѣщо е истина, въ исти-
ната нико не влагамъ.

Сега отъ гледището на апостолъ Павелъ, който казва: Плодътъ
на духа е любовъ. Ако вземемъ любовъта за първия плодъ, ние сме вече на
друга гама, на друго разсиране. Апостолъ Павелъ взема духа, то е разумно-
то. Ако първата дума произхожда отъ разумния срѣтъ е любовъта, но ако
произхожда отъ любовъта, каква е първата дума? По отношението на разу-
мния срѣтъ, любовъта е първиятъ плодъ. Име две нѣща, които трѣбва да зна-
ете вие всички. Тия нѣща и и у човѣкъ и у животните и птиците, и расте-
нията и въ водата и въ месечината и въ звездите навсякъде са едни и
същи всички ги разбиратъ по единъ и същъ начинъ, две мнения нѣма.
Първото нѣщо е любовъта, тя е една и съща. Драма души едновременно не
може да се любятъ. Защото щомъ се любятъ това не е любовъ. То е раздво-
ване. Божествениятъ принципъ, който се проявява, той се проявява само
чрезъ единого. Въ дадения случай другиятъ не може да прояви Божествения
принципъ. На второ място се проявява човѣшкиятъ принципъ. Онзи, който
люби, ако иска да го любятъ, той трѣбва да слѣзе отъ високата на своето
Божествено положение, да стане човѣкъ. За да любишъ ти трѣбва да си
Богъ, да те любятъ, трѣбва да си човѣкъ. Щомъ искашъ да те любятъ, стани
човѣкъ. Всѣки ще те люби. Щомъ си човѣкъ, не може да любишъ. Какво ще прак-
тиши? – Ще благодаришъ? Но е сега любовъта? Любовъта подтиквѣ, въздига.
Божественото въздига, възкреси. Като те възкреси любовъта, какво трѣбва
да практиши? Ще хванешъ краката, ще вълнуешъ, рѫцетъ ще хванешъ, ще благодад-
радишъ. Ти трѣбва да благодаришъ. Ако той не благодари, той ще умре.
Следователно, може да се излува само Божественото. Избави си единъ
човѣкъ, възкреси го – показвашъ Божествения принципъ, трѣбва да се
покаже и човѣшкиятъ принципъ. Но се ли яви, непремѣнно смъртъта ще дойде.

Всъкага смъртя иде, че ти не си проявиш човѣцкото, - да благодаришъ. Не благодаришъ ли, ти не си човѣкъ. Онзи, който те люби, ще го цѣлувашъ. Нѣма да каже не, оттатъка ще иде. Кѫде оттатъка ще мине. Въ Божествени свѣтъ оттотъка нѣма. Защото щомъ кажешъ, че оттатъка ще минешъ, значи има известна преграда. Въ Божествения свѣтъ нѣма никаква преграда. Той е единенъ, не може да раздѣляшъ Божествения свѣтъ. Въ Божествения свѣтъ ако туришъ нѣкѫде единъ колъ, не може да съществувашъ. Ако тури единъ колъ и кажешъ: това е мое, веднага нѣма да тѣ има тамъ, Изчедваш безъ ти да знаешъ. Щомъ забиешъ колъ, ти си човѣкъ на физическото поле. Като човѣкъ може да забиешъ не единъ колъ, и два, три и хиляди колове може да забивашо, на земята и хиляди кмъти може да съгредишъ и хиляди километра може да изходишъ. Ще попита нѣкой, Господъ ходи ли? Той не рабира. Изключене с ходенето и неходенето. То съ понятия само за земят Богъ е едновременно навсъкѫде. Това е една идея непопътна. Кѫде е навсъкѫде.

Ще разглеждате сегашния животъ. Има обикновенъ животъ, има талантливъ животъ, има гениаленъ животъ и светъ животъ. Въ обикновението животъ мояка и генералъ да го направишъ, той е обикновенъ. И учен човѣкъ да е, той е пакъ обикновенъ. Светия да го направишъ, той е обикновенъ светия, гениаленъ да го направишъ, той е обикновенъ гениаленъ. Каквото и да го направишъ, сврто качество го носи навсъкѫде. Талантливия и генералъ да го направишъ, той е талантливъ генералъ. Той носи своето качество. Ти не може да превъпешъ единъ обикновено човѣкъ единъ гениаленъ. Обикновениятъ човѣкъ всъкога ще си бѫде обикновенъ. Сега да ме разсърете. То форма, проявление на дадена интелигентност въ даденъ случай. Еду обикновена постъпка е всъкога обикновена. Отъ една обикновена постъпка ти не може да направишъ една гениална постъпка. Запримѣръ, обикновена постъпка която обирашъ единъ човѣкъ. Среќнешъ го на пътя оберешъ къмъ хлѣба отъ торбата. Той има два, изведиши единици, не го питашъ. Товаре една обикновена постъпка. Щомъ нѣкой ме среќне и ми каже: обраха ме. - Какъ те обраха? - Вземаха ми единия хлѣбъ. Азъ вадя заключение, че другиятъ е писанъ отъ него. Знаи, онзи е талантливъ човѣкъ. Обикновениятъ е по-сладъ отъ талантливия човѣкъ, понеже му извади хлѣба. Казвамъ: той, ти е приятелъ на тебе, ти трѣба да благодаришъ, че си среќналъ единъ човѣкъ, който ти далъ единия сомуни отъ торбата, той ти направилъ едно добро на тебе, понеже ти олекнала торбата. Заключението е изведенено логически.

Сега ако искаме да идемъ обикновени хора съ нашите обикновени разсирания да идемъ при Бога, да ни обича, да има едно особено мнение. Като обикновени хора като сме, Богъ ще има едно обикновено мнение за насъ. Като идемъ като обикновенъ човѣкъ при Бога, ще ти даде хлѣбъ колкото искашъ да носишъ. Казва: колко искашъ. Наторарете всички каруци. Ще подкарашъ волетѣ, цѣлия денъ се сутишъ, че цѣлия денъ това станало, нова станало. Отивашъ при господа и казвашъ: не можахъ да успѣя съ хлѣба. Окрадоха ме. Казва: дайте му още 20 коли. Цѣлия животъ се разправишъ съ хлѣба, че мухлясалъ. Питамъ: каква философия има въ единъ обикновенъ животъ? Азъ не искамъ обикновениятъ човѣкъ да си остане всъкога обикновенъ. Има една красота въ обикновението животъ. Има една красота и въ талантливия животъ, която всъкога трѣба да остане. Има една красота и въ гениалния животъ. Има една красота и въ светия животъ. Идеи съ това, гами, това, съ принципи.

Обикновениятъ живот това е идинъ принципъ, ти не може да го измънишъ но този принципъ е тъй съпоставенъ, че той започва съ обикновенитъ ~~работи~~ въ живота. Казвамъ: ако ти въ дадениъ случаи не може да проявишъ Божественото, не може да проявишъ и човѣшкото въ себе си, вие сте ~~и~~ нѣрвни ~~и~~ хора. Човѣкъ, който не може да прояви Божественото въ дадениъ случаи и който не може да прояви човѣшкото, той е мъртавъ. Другъ изразъ нѣма. Домъ проявява Божественото, той живѣе. Щомъ проявява човѣшкото, той живѣе. Божественото, както казватъ англичаните е "допълнение". Всѣкога, когато се проявява човѣшкото, разбираеме, че Божествено то се е проявило. Човѣшкото никога не се е проявило по-неподобно. Всѣки единъ актъ започва съ Божественото въ свѣта. Ти не може да започнешъ човѣшкото. Казва: нѣма да започна съ кражбата. Но кражбата е единъ човѣшки актъ. Изобилието е дошло първо, то единъ ~~Божественъ~~ тъкъ. Следъ това се проявява човѣшкото, ние го наричаме кражба. Кога е кражба. Кражба е всѣкога, когато имамъ единъ сомунъ хлѣбъ и ми го взематъ. Когато имамъ хиляди сомуни и не може да ги носятъ, ако нѣкой вземе единъ сомунъ, кражба ли е това? Кражба е само когато вземе единствения ми сомунъ. Хиляди сомуни имамъ, че ми взелъ единъ сомунъ, това е привилегия. Това са логически разсѫждения. Въ природата е така. Следо ватъ лине, щомъ имашъ два хлѣба, непремѣнно трѣбва да дадешъ единия. Ако си учень човѣкъ и имашъ два пѣса, щомъ срещнешъ първия човѣкъ, трѣбва да му дадешъ единия хлѣбъ. Да простиши Божественото въ себе си. Дай, не чака да ти го искатъ. Ти носи единъ хлѣбъ, нищо не давай. Щомъ носишъ единъ хлѣбъ, ти не може да срещнешъ единъ човѣкъ по този законъ. Щомъ нѣкой каже, че му взели единия хлѣбъ, това е теорѣма, трѣбва да се докаже. Казва: взеха ми залъкъ отъ устата. Това е теорема, трѣбва да се докаже. Това е твърдение, което не е доказано. Взеха ми хлѣба отъ устата. Ама това не е твърдиятъ залъкъ. Ти си изялъ десетъ залъка, това е единадесетия който ти взели. Той има право да вземе единадесетия залъкъ, въ стомаха имашъ десетъ хапки, въ ~~Божествения~~ срѣтъ една напка. Взема втори пътъ, направя опитъ. Вие колко пъти колко хапки вземате. Всички вие и съдрем менното човѣчество дошло до това положение, казвате, ние това го знаемъ. Има нѣща, на които ние сме специалисти, професори сме, преподаваме уроци на другите. Казваме: така трѣбва да се живѣе. Ху гво, но нима сега не живѣмъ. Я иска да ми даде ядене, да му покажа, не живѣя ли. Какъ трѣбва да се яде? Азъ това изкуство го зная. Нека ми сготви нѣкая патица или гъска, хъбаво да ми я представи, или да направи баница. Мога да му предамъ уроци, какъ се яде, само да ми ги представи, че види, че азъ съмъ професоръ. Или да се облича човѣкъ. Кой отъ васъ не знае да се облича? Туй изкуство трѣбва да се учимъ да се обличаме. Птиците преди 50, 100 хиляди години правиха опити какъ да си правятъ свояте костюми. Всички тѣхни учени казаха, че костюмътъ трѣбва да изникне отъ тѣлото да се боядисва, тѣ си направиха дрехи и съ туй се свърши тѣхната еволюция. Щомъ като обрѣзуваха своите костюми, птиците оттамъ насетне останаха птици. Носятъ единъ постоянно костюмъ, завършиха своя еволюция. Кое трѣбва да биде основното качество на човѣка? На птиците основното качество е гамата на ~~цвѣтовете~~ ^{това}. Тѣ разрешиха ~~цвѣтовете~~ Човѣкъ още не е достигналъ до положението. Но растенията и птиците разрешиха гамата на ~~цвѣтовете~~ Човѣкъ ако дойде до положението да разбира цвѣтъ тѣй както птиците, доста полѣмъ успѣхъ ще има. Но човѣкъ не е дошъл

да има за себе си това разбиране както птиците. Но всички птици не станаха културни. Възмите запамърът, райската птица. Цвътотеятът това представлява външната форма на една вътрешна жива идея. Звътотеятът вън отъ тия основни идеи, които носи живота, то е като азбука.

Да се повърнемъ сега къмъ онова чувство. Покато Божествени принципътъ се проявява, ти дай място на него да се прояви. Когато обичаш никога не мисли да те обичат. Щомъ мислишъ да те обичат въ тебе е човешкото. – Азъ обичамъ хората, но тъ не ме обичатъ. Ако ти обичашъ, ти имашъ всичко, ти си господаръ на ~~външните~~ всичко. Пъкъ око не те обичашъ, това показва, че около тебе не се е намърълъ нѣкой, който да прояви ~~Божествения~~ принципъ. Казвашъ, че нѣма кой да те обича. Питамъ кой е, който може да те обича. Има единъ, който може да те обича. – и не говоришъ истината. Ако кажешъ, че нѣма, кой да те обича, казвамъ: ти не говоришъ истината. Той ялъ и пилъ досега, Богъ го обичалъ, създалъ го, а тъ казра, че нѣма кой да го обича. Когато баща ти и майка ти се влюбиха и те родиха и, нѣма кой да те обича. Кого лъжешъ? Че двама души имаше, които те обичаха, дадоха ти билетъ. Дадоха ти тѣло, лице рѣце, и казвашъ, че нѣма кой да те обича. Брата и сестри имаше, които те носеха на рѣце. Казвашъ: нѣма кой да ме обича. И този човѣкъ не го срамъ да каже, че нѣма, кой да го обича. Това е израждане. Отъ всички тия лъжи трѣбва да се освободите. Нѣкои пъти азъ защо ви казвамъ: отвращение имамъ отъ хората ~~че~~ ме лъжатъ. Казва: нѣма кой да ме обича. Трѣбва да се се освободите отъ тия работи. Има кой да ви обича. Не чакай сега да ~~те~~ обичатъ. Казвамъ: нали си човѣкъ, ти може да обичашъ. Щомъ нѣма кой да те обича, сега е твой редъ, ти да обичашъ. Покажи ми сега! Прояви сега своето Божествено и азъ ще те обична. Ето азъ съмъ единъ, когото ти не виждашъ, сирекъ съмъ въ свѣта, нѣмамъ нито баща, нито майка, осинови ~~та~~ко, ще ти боядисвамъ ~~кундуритъ~~ ще ти нося вода да се измивашъ, каквото кажешъ, че правя за тебе. Той сега мисли, дали азъ заслужавамъ или не. Не ти ставамъ синъ, азъ съмъ рѣзъкъ, на такъвъ баща, който мисли дали заслужавамъ или не, не ставамъ синъ, че търся другъ баща. ~~Ще го~~ нѣмъръя нѣкъде. Че то съ понятия въ вѣсъ! Вие казвате, че нѣма кой да ви обича. Азъ питамъ: обичашъ ли съмъ азъ? Въ Божествениятъ свѣтъ законътъ е такъвъ нѣма изключение: щомъ азъ обичашъ, че има нѣкой да ме обича. То съ два велики принципа, който въ цѣлото битие, въ слънцето, въ мѣсечинатъ въ звездите, навсъкъде действуватъ, нѣма изключение! Казвамъ: трѣбва да имѣме правилна философия. Ако вие имате правилна философия, тогава животътъ става съзисленъ. Азъ следвамъ мнозина дошли тукъ на Изгрѣва и иметъ илюзията, казватъ: Той учителътъ ще ни научи на всичко. Всички чакатъ азъ да снечеля, че да ги осиновя. Че да те осиновя, ти ще приграшъ ще цѣлувашъ рѣцетъ. А ти си турилъ рѣцетъ отзадъ. Тайниятъ ~~чудесенъ~~ Турцитъ си държаха рѣцетъ отзадъ на задницата. Какво е задницата? Животинското интелигентностъ не плѣтекъ човѣкъ се намира на неговата задница. Не искамъ да ви занимавамъ, но къзрамъ една философия. Щомъ си турилъ рѣцетъ отзадъ, казва: всичките страдания оттукъ произходатъ. Той турилъ рѣцетъ на задницата. Той мисли. Тури си рѣцетъ да държи. Казва: неприятелъ е отзадъ, той се гази. Мисъха, мислъха и най-после виждате, че следъ като ги биха, тия нещастия, извѣдиха рѣцетъ напредъ. Нѣлго време не

вървъше / напредъ. Турчинътъ разбра, че съ ядене и пиене въ свѣта не става, но трѣба да се работи.

Казвамъ: въ нашия умъ трѣба да има една основна идея. Основна идея наричамъ само тази, която при всичките условия на живота остава една и съща. Представете си, че вие сте корабъ рли големитъ вън вътре въ морето, ако тази котва не се скъса, като се люлѣе навсъкъде корабътъ, котва се държи, това е основна идея. Ако тази брѣнка се скъса, отиде корабътъ въ дъното на морето. Божественото при всичките условия на живота и въ сада да влѣзешъ, и въ смъртъта тази идея остава една и съща. Ако я държишъ, ти живъ ще останешъ. То е Божественото. Може да се обезсърчавашъ, може да падашъ, може да изгубишъ радостта, може и както вие казвате, да изгубишъ и любовъта, то е невъзможно. Любовъта е Богъ. Той не се губи. Той може да се оттегли, може да те изпита. То е другъ въпросъ. Сега основната идея. Сега въ дадения случай всички вие не можете да се проявите. Божествениятъ и човѣшкийтъ принципъ може да се проявява между двама души. Затуй любовъта въ свѣта започва между двама. Първо това ще биде човѣкътъ, който мисли Ч. К. М. То е резултатъ - човѣкътъ който люби. Вториятъ принципъ това е девицата. Питамъ тогава въ вашия животъ вие какъ знаете девицата ли пригръща или човѣкътъ пригръща? Абстрактните се отъ вашето положение. Вие ще кажете едно време, като сте били млади. Въпросътъ е девицата ли пригръща? Ако срещна единъ човѣкъ, който е пригръналъ, девицата ли е пригрънала или човѣкъ е пригръналъ. Азъ вземамъ нѣщата изъ живота. Дъщерята, която остава чиста намира баща си. Кой прегръща прѣвъ? Може нѣкъде дъщерята да прегръне, бащата какво ще прояви? Какво проявява дъщерята с прегръщането? Сега що пренесете разбирането.

Сега 2² какво означава две на втора степень? Какво трѣба да се направи? То е нерѣбрано. 3 X 2 какво правятъ? - 4. Но 4 е толкова разбрано, колкото и две. Въ писането на четири движения е отгоре. Въ 2 чий имате путь на развитие. Въ дветъ имате путь на развитието. Два путьа, по които се развивало. 3-тъ показва процеса на своето развитие въ самата форма. Онзи, който разбира геометрическата форма зная вече, какво нѣщо е тритъ. Щомъ се намираме въ живота въ известно противоречие, ако не може да го разрешимъ по закона на единицата, потръдавме да го разрешимъ по закона на дветъ; ако не може да го разрешимъ по закона на дветъ, търсимъ да го разрешимъ по законата на тритъ. После четиритъ, петътъ, шестъ може да го напишемъ 6 или 9. Може да кажете, че това сѫ произволни тѣлкувания. Но всѣкога, когато човѣкъ прави каквото и да е движение, туй движение само по себе си е разумно. Туй движението, ако го направи, ако го съзнава, ако може да даде тѣлкуване, това движение може да направи движението. Самото движение, което става само по себе си не е разумно, разумно е по отношение на нѣкое друго съзнание. Азъ вземамъ едно перо, съ туй перо правя разни движения, перото не знае за тия движения, но азъ зная, азъ който карамъ туй перо да се движи, зная, че всичките движения, колкото и да сѫ разнообразни, за мене тия движения иматъ смисълъ. Самото перо не може да разбира. Ако вие не знаете и не можете да тѣлкувате, вие сте едно перо. Казвамъ, всѣкога трѣба да преведете въ геометрическа форма нѣщата въ живота. Запримѣр вие сте нещастенъ, искате да ви обича нѣкой. Дайте си отчетъ, каква трѣба да биде любовъта. Значи вие се нуждаете въ лапения случай, когото сѫ да

Като казвате, че няма кой да ви обича, вие се нуждате отъ Божественото въ свъта. Следователно, вие имате право да обичате и да ви обича някой. Та вие тръбва да се пригответе. Този човекъ, който се яви, какъвто и да е човекъ, мажъ, жена, дете, вие тръбва да ладете готови да проявите човешкия въченъ принципъ на благодарност. Следователно, вие ще ладите ръцетъ, ще прегърнете този принципъ. Сега да ви обясна, азъ какво разбирамъ. Въ васъ идеята е неразбрата. Казвате: защо азъ тръбва да пригърна някого. Ще се абсътхирате въ живота. Казвамъ: азъ най-първо прегръщамъ водата отъ извора въ шепата си и ще я цълунамъ. Този Божествен принципъ като влязе въ мене, започва да работи. Какво прави този принципъ. Утолява жаждата, внася успокоение. Като изпихъ водата, утоли моята жажда. Ако стоехъ като аристократъ, кажа, влязъ, не знаешъ ли, че азъ съм аристократъ. Къмъ Божествения принципъ азъ тръбва да проява благодарност. Казвамъ: много ти благодаря, че те намерихъ. Сега въ васъ има един желание. Вие страдате. Представете си, че вие кажете: Господъ не знае ли моето страдание? Знае, но ти какво тръбва да правишъ. Тури ръцетъ. Значи ръцетъ съ разумното начало. Устата е разумна, ръцетъ съ разумни, очите съ разумни, лицето е разумно, ушите съ разумни, пипане е разумно. Всичко това е разумно, чрезъ което се проявава въ настъ разумността. Ако ти не проявяваш това разумното, тогава Божественият принципъ въ тебе ще може да се прояви, скритата сила, която той има. Следоват линеонци, който тепобича, ще го пипнешъ и като го пипнешъ, ще мислишъ, че той е енинийятъ, който внася въ настъ живота. Казва, прегърни го. Щомъ ти мислишъ, че то не заслужава да го прегърнешъ, ти не си разбралъ. Щомъ не заслужава, то е другъ въпросъ. Ти не може да прегърнеш единъ мъртавъ човекъ. Ти може да прегърнешъ въ дадения случай само Божественото. Ако ти не го направишъ, непременно смъртъта ще те намери. Ако всички деня въ себе си прегърваш Божественото, ти човекъ ще стане нещъ, че възкръснешъ, всичко може да станешъ, интелигентенъ ще станешъ. Но не го ли прегръщаши, то на тебе нищо няма да остави. Защо няма да остави? - Защото не знаешъ да прегръщаши Божественото. Не да прегръщаши книгите, това е идолопоклонство. Най-първо прегърни крака си, попипай го съблъчи го голъ и потупай го. Какво ще си тупашъ дрехитъ. Мислите ли, че съ тия вати разбирания ще влязете въ и сето, още на райската врата ще ви съблъкатъ, голъ ще влязете. Казвате: какъ ще вляземъ? Голи ще влязете ще съблъчете въ васъ тази кожа. Това сето се срамува въ васъ то е животинската кожа, дрехитъ на животните, които ви дадоха, тъкъ ще съблъчте и ще останатъ ония хубавите дрехи, създадено отъ Божественото, че свътите, въ тяхъ няма никаква нечистота. Като влязете тамъ, че се погледнате. Дрехи ще се приближите, ще хванете краката на Господа и ще сълзи, но тия сълзи ще бъдатъ за благословение, за възкресение на хората. Казвамъ: ние имаме религия, убеждения за Бога. Азъ разправямъ за Господъ, той се изправи. Щогато ти говоря за Господа, че изменишъ позата си. Тогава знаешъ, какво правя. Започваш да те удърямъ. Казва, защо ме биешъ. Не те бия, давамъ ти первого упражнение на смирение, прашамъ те при краката на Господа да ги хванешъ, да ги цълунешъ. Ще му кажешъ, че азъ те набихъ. Тогава Господъ ще те помилва. Казва, много добре направи, че те прати при мене да ти дамъ първия урокъ. Казва, то съ обикновени работи. Той ще те погледне и веднага болката ще изчезне. И мене ще повика Господъ и азъ ще дойда, ще се извичя и ще кажа. Тогава ще ида при този, когото съм билъ и ще проява Божествения принципъ.

Изведиажъ ще го направя богатъ, че го ума, всичко ще направя заради него, да изкупя своето прегрешение. Но Човѣшки говоря, не по Божествено. Когато казвате, защо този човѣкъ толко зъ ме обича? то е да изкупи своята погрѣшка, да идешъ при Бога. Ударилъ те, той сега иде и прави всичко заради тебе. Не говори, че те е билъ. Казвашъ, такъвъ добъръ човѣкъ не съмъ виждалъ, той е първиятъ човѣкъ, който дошълъ да ми помага. Не мислете, че това, което нѣкой путь хората правятъ е човѣшко. То е Божеско. Да различимъ Божественото! Дойдемъ ли до Божествената любовъ, всички трѣбва да имаме само една идея. Застани ти не сериозно, но дълбоко застани, както жадниятъ пие водатъ, така и ти застани. Напусни всички работи, които внасятъ тревога. Обикновениятъ човѣкъ е, който се тревожи. Щомъ се тревожиши, обикновенъ човѣкъ си. Не лошо човѣкъ да се тревожи, но презъ цѣлата си животъ да бѫдешъ обикновенъ нѣма смисълъ. Единъ часъ, си обикновенъ, втория талантливъ, третия гениаленъ, после светия. Следъ туй пакъ обикновенъ, талантливъ, гениаленъ, светия. Като лъгашъ, ще легнешъ като обикновенъ. Като спишъ добре, то е талантливъ. Като сънуваши единъ хулагълъстънъ, видишъ трепеза сложена, хубаво облече чень си като въ турския ръб, ти си гениаленъ. Най-после виждашъ, че ангелитъ слизатъ отъ небето, то е положението на единъ светия. Казва много хубаво. Азъ вече разбирамъ, че ще легна като обикновенъ, спя като талантливъ, съневамъ като гениаленъ чо ъкъ и и светията видѣлъ много хулави работи. Събуди се пакъ загонни.

Зазъ искашъ да ви наведа на основата мисълъ, за да мога да внеса една нова струя въ живота. По сегашното ваше разбиране, човѣкъ дойде до едно положение и не може да се подигне. Щомъ дойдешъ до едно положение, обезсмисъ се животъ. Щомъ дойдешъ нѣкаде, казвашъ: какво трѣбва да правя? Ти си дошълъ до едно положение и ако не намѣришъ изходенъ путь, животъ ти се обезсмисля. Щомъ се обезсмисля животъ, тогава нѣма никаква полза. Щомъ дойдешъ до едно положение, казвашъ: не искашъ да се моля, не искашъ да вѣрюмъ. Хубаво, какво трѣбва да правиш въ дадения случай. Не искашъ да се молишъ, не искашъ да ядешъ. Какво искашъ да правишъ? – Искамъ вече да умра. Щомъ като кажешъ така, дойде нѣкой мушне те, изтече кръвъта въ тебе и тогава какво става? Защо те мушна този? Търкувамъ сега. Ти си дошълъ до положението на смъртъта, понеже не искашъ да дадешъ нѣщо отъ себе си. Ти си човѣкъ краенъ егоистъ, искашъ да умрешъ. Смъртъта въ дадения случай е велиъкъ законъ, който те учи да дадешъ нѣщо отъ себе си. Ти въ смъртъта всичко давашъ. Туй, което най-много обичаше, всичко ще дадешъ отъ себе си. Казвашъ: защо газъ трѣбва да умра? – За да научишъ този законъ. Може и преди да съм умрълъ да дамъ всичкото. Следователно, умиратъ само глупавите хора. Гениал итъ и светитъ не чакатъ насила да умрятъ, но тѣ раздаватъ. Казват нѣкакъ умрълъ. Търкувамъ: насила го накараха да даде. Когато казватъ, че нѣкой се отживилъ, казвамъ: той е уменъ човѣкъ, той е раздѣлъ всичкото.

Това са начини на разсъждение. Ти си младъ човѣкъ, останявай. Това е човѣшко. Ти трѣбва да намѣришъ същността на човѣка, който при всички условия остава единъ и съдъ. Този човѣкъ трѣбва да намѣришъ въ себе си. Не гледай външното положение. Външно играя една роля. Но

същинскиятъ човѣкъ остава при всички условия единъ и съдъ. Само заради него ще се държишъ. Другите положения, които ставатъ въ живота за тѣхъ нѣма да се боязноши.

Най-първото нѣщо вие трѣбва да лѣбите, да обичате и въсъ да ви обичатъ. Първото положениу, когато Богъ ви обича, непремѣнно трѣбва да проявите една благодарностъ. Сутринъ като човѣкъ като стане

да благодари на Бога, че е станалъ. Сънцето, свѣтлината, топлината, всички тия хора, които се движатъ около тебе, то е проявление на Божествено любовь. Ти се зарадай, подигни очите къмъ Бога, въ душата си сладори. Целия денъ стъсемъ друго яче ще се случи и всичко което вършишъ, най-малките работи каквито и да сѫ и тѣ ще се осмислятъ. Само това, въ което любовта участвува и само това, въ което благодарността участвува, само то има смисълъ. Туй, въ което любовта не участвува и въ което благодарността не участвува, то нѣ ма значение.

никакъръ смисълъ. Вие които сте дошли до тукъ положение, съ вашето рабство вие питате, нѣкой путь: какво може да направимъ ръцъ свѣта. Като и всичковени хора съмо и виждани и съждени и тъкъ може да ровите като талентливи може да циментирате пътъка и като гениални може да разгледите а като светии ще измазвате, правите нѣщо. Има други положения които трбва да имате предъ видъ. Това са положения за земята, положенията за небето сѫ други.

Като намѣрихъ вашия учителъ вие имате една смѣшна предста вя за никоя учителя. Вие мислите, че мене ме познавате и азъ съмъ това Азъ живъ въ всичките хора, живъ въ всичките животни, живъ въ всички растения, живъ въ водата, въ въздуха, въ свѣтлината, живъ въ сънцето, въ звездите, навсякъде живъ. Били ли сте тамъ вие? Ще каже нѣкой: азъ познавамъ учителя. Азъ ви говоря тукъ, но това не е поднавене на учителя. Познаването на учителя то е велика свещена идея. Когато дойдете тамъ, ще се спрете. Казвате: видяхъ учителя, той днесъ туй не се изрази. Щомъ има учителъ, има и ученици. Щомъ има баща има и деца, щомъ има деца има и баща, нѣма баща, нѣма деца. Вие казвате, кокошката или яйцето е първо. Преди нѣколко дни ми задаха въпроса, кокошката или яйцето. Казвате: кокошката създаде яйцето. Първо е кокошката, тя не се режда от яйцето. Окошката се движи, яйцето не може да се движи. Туй, което не може да се движи е родено. Той иска да докаже, че отъ яйцето е излязла кокошката. То е съ таки да върваме, че човѣкъ е създадъ Богъ. Не е. Този човѣкъ яйцето. Туй яйце има нужда сда се излюпи. Това са резъ философски положения. Турятъ кокошката и яйцето, но то е обикновения животъ. Животъ вече съществува и не е създаденъ. Формитъ на живота, които сѫ тѣ създадени отъ тази разумна причина. Туй трбва да седи основната идея въ васъ. Божественото всѣки путь може да го чувствувате. Въ човѣка има една малка свѣтлинка. Ще ви го представя въ вай, простата човѣшка форма. Представете си въ една бурна ноќь и виждайте яйцето. Зимно време влизате ръцъ едно здание и благодарите най-пърго, че сте подъ подслонъ. Но тъмно е въ зданието. Следъ това набарвате една кухия, иде ви на умъ че може кибрить да има. Изваждате първата клечка като здрасвате свѣтлина, виждате, че има дръвца, талашъ. Туряте клечката, талаже пламва, запалватъ се дръвата. Стопляте се, приятно ви става. То е Божественото начало. Тази клечка то е Божественото, тя спасява човѣка. Ако тази клечка не намѣришъ въ зданието, всѣчките други нѣщо нѣма да ви ползвуватъ. Ако вие сега въ вашия животъ не намѣрите тази първа клечка да драснете, да запалите огъня. Огнището това е вашето сърдце, всичко е свързано съ васъ. Трбва да дойде нѣкой отвѣтъ да ви спасява. то е другъ въпросъ. Нѣкой казва, съмъ запаленъ. Радвамъ се. Никога вече не трбва да гасите огънъ на вашето огнище, никога веме ще трбва да загасва вашата свѣтлина. Всѣкога трбва да има нѣщо, което да свети. Изгасне ли, въпросътъ

изгасне ли, въпросът е свързан със ~~нък~~кой казва: азъ ще напусна вече Изгревъ. Ама друга е идеята. Ти и на месецината да идешъ и на слънцето да идешъ и на звездите да идешъ тази идея е една и съща. Ти тръбва да обичашъ и тебе тръбва да те обичатъ. Като идешъ при райските врати ще те питатъ: обичашъ ли? - Обичамъ. - Обичашъ ли те? - Обичашъ ме. - Влязъ и вратата на рая се отваря. Ако излизашъ изъ ада и стиваш при Христа ~~жажден~~ похлопашъ: Господи, искашъ да излеза. Казва: обичашъ ли? - Обичамъ. Обичашъ ли те? - Обичашъ ме. - Излезъ. Въ рая, който отива отвъдъ ще каже формулатата, за да влязе вътре. Отъ ада, който излиза отвътре ще каже формулатата, за да излезе! навън. Вие се намирате вън отъ трудно положение. Често се намирате въ ада. Човекъ по нъкъ пътъ по няколко пъти на денъ влиза въ ада. Похлопашъ. - Какво искашъ? Тукъ Иванъ Драгановъ, затворели съмъ ме въ обществената безопасност, ~~същия~~ Господи - Обичашъ ли? - Обичамъ Господи. Обичашъ ли съмъ те? - Обичашъ ме. - Излезъ навънъ. Тръбва да имате една свещена идея. Да не ви е страхъ. И найлошото което може да стане, да изгуби къщата си, човекъ, да умре, то е най-лошото, което може да стане. Въ сърта няма нъщо по-лошо отъ смъртта. Но казвамъ, смъртта то е едно изключение. Казвамъ: така тръбва да е разбира живота въ синца ви, каквото да се случи, да има едно вътрешна свобода. Нъкъ срещне някого, подигнелъ си глъвата. Покажи ми своята любовъ, за да позная човекъ ли си или божество си. Покажи ми любовта, за да видя едно нъщо Божествено ли е. Да видя, че въ тебе има нъщо божествено. Ти ме обичашъ, азъ тръбва да покажа мята благодарност къмъ тебе, да те прегърна тъй както прегръща водата. Не да те прегърна както прегръща паякътъ мухата, изважда кръвта и я из хръврля навънъ!

Ти искашъ въ васъ да имате една свещена идея. Оставете вашата любовъ, може да се любите, както искате ибачете. Задъбовъта на хората азъ не съмъ мислилъ. Какъ се обичашъ хората?, не се спиратъ тамъ защото това заради мене не е наука. То е тъхна работа. Азъ търся туй, което е наука. Когато срещна нъкъ човекъ и той търси погръжките той никакъ не му интересува. Щомъ срещна единъ човекъ, който има погръжки той не е човекъ. Като срещна човекъ, на когото може да разчитам той е човекъ. Щомъ ме лъже, това не е човекъ. Щомъ ме ~~не~~ е човекъ животно не е. Онзи човекъ, който не ме лъже, има довърие, той е човекъ. Ако азъ го лъжа и азъ не съмъ човекъ. Нищо повече. Ако ще ви лъжа, ако ще ви забавлявамъ, не съмъ човекъ. Казвамъ, човешко е като срещнешъ някого да си помагате, да се обичате. А о вие не си помагате, ако вие не се обичате, не е човешко. Ако вие не проявявате къмъ другите Божественото и ако тъй не проявявате човешкото, какъ може да се ~~жажден~~ образува ~~жажден~~ дружба. На тия два принципа може да се образува едно общество, което може да бъде мощно и силно. Христосъ казва: ?Ако двама се събератъ отъ васъ на едно място въ този принципъ, азъ ще съда третиятъ, каквото попросите ще ви съдя". Ако тия двата принципа не ги приложите, може да говорите. Събрали се една комисия отъ англичани отъ едно регулирано общество отъ една отъ ~~най-~~ богатите църкви въ Лондонъ, искатъ да събератъ няколко милиона лири стерлинги да направятъ едно благодеяние. Решаватъ да се помолятъ на Господа. Посто посторътъ се почесва и казва: братя, защо да имущаваме господа! Ние тук всички сме богати. Ето азъ давамъ хиляда. Другъ братъ веднага изважда и той дава хиляда лири. Този пакъ, онзи пакъ и отъ цялата църква за половина часъ събиратъ полоринъ милион старлинги.

Тъ ще се молятъ на Господа да имъ даде.Ще тъде ще ги вземе Господъ? тъкъ казва: единъ отъ баготътъ братя да даде.Не, ти имашъ сто лева извади и дай/ десетъ. Ти имашъ хиляда лева, извади стотъ и ги дай. Нико има десетъ хиляди, нека извади и да даде хиляда. Внесете ~~можест~~ ственото. Като натрупате този кръгъ. Като натрупате този купъ жътъ единъ милионъ, тогава казвамъ, благодеримъ ти, Господи, че твоятъ принципъ се у проявилъ въ настъ. Ние го проявихме. Ако ние така не се научимъ заради Господа да дъвчимъ. Казвате ~~той~~ тръбва да даде всичко. Не азъ поставямъ въпроса така: когато мене ме осичатъ, азъ ще проявя човъцкото. Пъкъ човъцкото не може да се прояви, докато не се прояви човъцественото. Човъцкиятъ принципъ е този, който всъкога е втори.

~~К~~азвамъ сега безъ тия двата принципа, вие сте дошли до едно положение вие не може да се подчините нито на една Иота въ живота си. Тъй тръбва да съдите положението. Тогава казвате, къде е нашата въра. Въ какво седи вашата въра? Ние много хубаво се молихме въ миналото. Ако кажемъ ние много хубаво се молихме въ миналото, или че ние съхме много добри християни, то не е ли същото положение както онази римска гъска, която казва, нашите дѣди какво са направили? Казвате ~~едно~~ време съхме много усердни. Седналъ йкой да ми докажва отъ какво произлизълъ човъкъ. То е вече сило. Доказва, че ималъ рога, копита. То било никога. Сега, къкъ се отде произлизълъ не е външно. Той не може да ме убеди, че съмъ излизълъ отъ млъкопитащето, миналъ съмъ презъ тази форма. Прародители тъ не могатъ да бѫдатъ млъкопитащи. Първата клетка откъде е дошла. Може да сме мили по този путь, но азъ отивамъ по-далечъ. Азъ произтичамъ отъ едно начало, което съдържа всички тия форми, които сега съществуватъ, съдържа още безброй непроявени форми, които не знамъ. ~~Х~~ътъ произтичамъ отъ единъ принципъ, ~~той~~ който включва всичките тия форми. Следователно, не само човъкъ да обича. Следователно, не само да обичаш единого, обикни всичките хора. Обикни всичките животни, всички обикни всичките птици, риби, всичките растения, къмъчетата, изворите, обичай сънце то, месечината, обичай всички звезди. Тогава може да кажешъ, че Божествената любовъ се е проявила. Тогава може да кажешъ, че азъ съмъ проявилъ и човъцкото. ~~Н~~ие тръбва да имаме широко понятие на нашата душа. Друго яче всъкога ще съдимъ нещастия. Не да тръсимъ любовта само въ единъ човъкъ. То е се таки човъкъ да тръгве на путь и да носи единъ бутилка отъ единъ килограмъ вода, и презъ целия путь да мисли, че единъ килограмъ има. Съ единъ бутилка той не може да прекара. Няма по-смѣшно, когато казвашъ никой: само мене ще обичашъ. Няма такъвъ законъ. Въ любовта законъ идва отпосле. Никой казва: само мене ще обичашъ. Преди ти да ми кажешъ, азъ съмъ обичалъ. Щомъ никой ми каже: ти ме обичай. - Азъ и знамъ, азъ съмъ искренъ много простъ, дай ми примеръ, какъ тръбва да обичамъ. Обичай ме. Какъ да те обичамъ покажи ми. Представете си, че старата баба каже: синко, да ме обичашъ. Казвамъ: какъ да те обичамъ. Срѣщамъ гладния, той иска да го обичамъ. Просто разсаждавамъ. Казва: искашъ да ме обичашъ, гладенъ съмъ. Срѣщамъ Солнция, казва, искашъ да ме обичашъ. Веднага му служвамъ. Тукъ основата. Срѣщамъ другъ, който е невежа, иска да се учи. То е конкретно въ дадения случай. Което е необходимо за ногогата душа то е Божественото. принципъ, който се проявява. Азъ му казвамъ: ти тръбва да благодаришъ. Тия две нѣща запомне те: да обичате, да любите и да благодорите.

Това съдва велики принципа, които тръбва да работите и да работите надъ тъхъ, ако искате вие за бъдеще животът ви да бъде свързълъ. Така работите, небето така работи. Ако искате да станете красиви, така работите. Като срещна единъ човекъ, азъ не се интересувамъ обикновенъ ли е, талантливъ ли е или е гениаленъ или е светия. Това е основата, другият работи не ме интересуватъ ни най-малко. Помните като ученици езно: „Никаква лъжа! Аджекъж биржън жижън“. Никаква кражба! Азъ туй разиратъ вътрешно. Не джебчиско. Туй е, което може да ви подигне. Има едно нещо, което не извинявамъ – лъжета. По никакъ начинъ не извинявамъ. Другият погръшки може да извиня, но лъжета не извинявамъ. Единъ човекъ, който злоупотреби съ довършето, което ти си далъ, той злоупотребява съ любовта. Той се излага на смърт. Никаква лъжа! Нищо повече. И смъртъта произтича отъ лъжата. Направишъ една погръшка, признай въ себе си, не да се окаявашъ. Никой казва, какво да правя? Вършнешъ нѣкого, който проявила божественото, прегърни краката, цѣлуни ръцетъ. Цѣлуни го както водата цѣлуваши. Той не проявила любовта, какво ще го прегърша. Казва: студници ѝ съ хората. Не ме обича човекъ, какво ще го прегърша. Вие ходите да прегърдате умрълите хора. Ако го прегърнешъ и умрълиятъ оживява, прегърни го. Казва: у мръля не може ли да го цѣлунашъ. Ако можешъ да го възкресишъ, цѣлуни го преви Божественото. Този умрълиятъ като стане, той ще те прегърне. Но като не можешъ да го възкресишъ, не го щължий смущавай, защото всека цѣлувка ще го измажчи.

Азъ виждамъ по лицата ви, казвате: не може да угодимъ на Учителя. Искамъ да дойдете до едномѣстото тръбва ни – здравите отъниавпнито не става. Е така. Азъ разбирамъ. Което вие напишете думателюбовъ, какъ може да я напишете? ЛЮБОВЬ. Може да я напишете най-калпаво, но за мене съдържанието е важно. Джък Формата не въши. Да кажемъ вие донесете вода. Водата е важна заради мене. Но едно обяснение ще ви памъ. Ти носишъ юношище съ вода, но не е чисто и хиляда пъти да го пълнишъ съ вода, ~~но не е чисто~~. Дотогава, докато ~~никакъжъни~~ носишъ вода съ шишето е чисто, но единъ тупишъ масло, казвашъ, нѣмамо друго. Ти съ хиляди години да миешъ това юношище, не може да го ичишишъ, маслото остава. Ти съ шишето за вода носи само вода. Защото и хиляди пъти на го миешъ, отиде вече. Шишето за вода остави винаги за вода. Шишето за масло остави винаги за масло, шишето за газъ остави винаги за газъ. То е основната идея. Не употребявай едно юношище за вода и за масло. Обикновениятъ човекъ, глупавиятъ човекъ всичко може да мъси, но умниятъ човекъ за всъко нещо има своя съдъ. К

Казвамъ: сърдцето е за любовта. Не туряйте нищо друго въ сърдцето! Умътъ е за свѣтлината. Не туряйте нищо друго. Пазете сърдцето за любовта. Дето е живишието любовта и животът е тамъ. Турите ли масложиджъните въ сърдцето, отиде.

Мисля всички отъ въсъ, които не сте били глухи, сте му разбрали. Само по този начинъ вие ще се подмладите. И стари да сте, млади ставате, всичко може да направите, по този начинъ. То е магическата тояжка. Мето итъ азъ ги крия. Не мислете, че азъ съмъ глупавъ. Може да допусна да ме лъжете, може да е преструвамъ, че нищо не знамъ. Овъ всичко не се интересувамъ. Методитъ не ги казвамъ: Само когато видя че ~~вие~~ единъ човекъ правилно употребява Божествения принципъ на любовта, правилно употребява и човекътъ принципъ, тогава азъ съмъ

ГОТОВЪ ТА МУ РАЗКРИЯ И ДА МУ ДАМЪ МЕТОДИТЪ. Но щомъ видя, че тия два принципа не ги употребяга правилно, може да обещава каквото иска, нищо не може да получи. Много работи вие знаете. Когато нѣкой открадне и го биятъ, даке, дали е открадналъ, защо трѣбва да го бията за да каже. Като го натупатъ ху събо, казва: ще ви кажа, кѫде скрихъ открадното. Що чака да го биятъ? Защо трѣбва да ни биятъ, за да исправимъ нашите погрѣшки. Погрѣшката, която си направилъ е нѣщо взето чуждо. - Азъ не съ съмъ не съмъ взелъ. - Я го сиemetete тукъ. Като ти ядаратъ една, две три, каквото си взелъ, ще го върнешъ. Ела при мене азъ ще ти покажа. Не се подволява въ Божествения свѣтъ да вземашъ, защото Богъ само дѣва. Щомъ ти са вземашъ, ти си крадецъ. Чакай Господъ ще дойде и ще ти даде, тогава ще отворишъ кесията. Първото нѣщо да чакаме. Той животъ ни е даль. Чакайте, ще mine покрай тебе, ще ти даде нѣщо. Не бѣрзай ти съ самъ да вземешъ. Ако ти бѣрзашъ ще вземешъ нѣкой, конски сърдце или нѣкой кравещи мозъкъ. Чакай Господъ да ти тури онзи твоя мозъкъ и да ти тури онова твое сърдце. Нека mine тръзи, ойто знае, ойто всичко направилъ. Чакайте, не бѣрзайте. Вие чакате, Чакайте, като дойде времето Господъ ще mine и ти като станешъ, ще видишъ, че сърдцето е намѣстено. Ще се зарадвашъ. Като станешъ, ще видишъ, че умътъ е намѣстенъ, ще се зарадвашъ, ще кажешъ: разбихъ сега. Всѣки отъ васъ трѣбва да седи на свѣтото място и съ тѣрпение да благодари и да работи. Човѣкъ работи, но като дойде Божественото. То като дойде, веднага ще се осмисли животъ, като се осмисли животъ, ще започне нова гема. Съ га какво трѣбва да правите? Трѣбва да се спростите съ старото. Вие сега мислите за вашите изкъсани гащи. Следъ като ви дадатъ най-хубавия новъ костюмъ, тѣзи старти гащи съблѣмете ги, както змиите съблича кожата си, както пеперудата излиза изъ пашкула. Оставете и не съ интересувайте, какво ще стане съ вашиятъ стари дрехи. Ако искате, турутете ги на ауто да фе, ако не искате да си гуите времето съблѣчете старите дрехи и облѣчете новите, оставете старото. Я ми кажете когато единъ отъ васъ ходи на рандеву съ вехти ли дрехи ходи, съ скъсанитѣ ли дрехи ходи? Той ходи спретнатъ, стегнатъ връзка, химикалъ, химикалъ. Хубаво е свещена идея е това. Огивашъ на рандеву ще облѣчешъ новите дрехи, лицето измито, хубаво вчесанъ да те хареса сътъ. Ще те хареса сътъ и ти ще харесашъ. Право е. Казвате: тѣ съ празни работи. Тѣ съ свещени работи. Като средна единъ човѣкъ хубаво облѣченъ не казвамъ: това съ глупави работи. За мен глупави работи нѣма, за мене нѣщата не съ поставени на място, не съ съпоставени работите. Невѣрните работи трѣбва да исправимъ. Най-голѣмото изкуство, което трѣбва да придобиемъ що е животъ, да живѣемъ. Това е велико изкуство. Пъкъ вие синци мязате на светии. Но се разнася. Дошълъ нѣко гостъ, разнасятъ всичките едини на друготъ. Туй не е лошо. Еди кой гостъ дошълъ. Знаешъ кой дошълъ еди кой дошълъ, сестри братя разнасятъ. Веичко се разпространява. Но работата излиза друго яче. Сега туй за доброто е на място, но нѣкой направи погрѣшка, нѣкотъ братъ или сестра направила погрѣшка. - Знаете ли, представете си, никога не очакватъ отъ нея това да направи. Представете си едно нѣщо. Азъ какъ гледамъ на живота. Ще ви дамъ едномое правило. Не давайте лошъ примѣръ. Ако азъ съмъ момъкъ и искамъ да се срѣща съ една мома, ето какво ще направя, ще да не съблазня никого. Ще взема единъ яде и ще ида въ Германия или въ Америка, после ще пиша писмо на нея, правете го, никой да не знае, само Господъ да знае.

Направете и що хулаво благородна само вие двама да го знаете. Щомъ го знаятъ всички тъхора, ще направите цѣла кама. Сега мислите не само за обикновени и ща. Мислете за вашите идеи, за вашето вѣрую не да се оцапа. Ако вие за една жена може да се отречете отъ Бога, и мате любо ако една жена и за единъ мажъ може да се отрече отъ Бога, нищо не разбира. Ако вие за да свѣршите университетъ трѣба да се откажете отъ вашето рѣрую, оставете го. Ти ще идешъ съ своята свещена идея за Бога и въ университета, навсъкъде дето и да си ~~и~~ момата ще цѣлунешъ съ нея и баша си ще цѣлунешъ съ нея и майка си, ще биешъ, ще крадешъ, ноши тази идея съ себе си. Тя ще те спаси. Разбойникътъ, който носи Бога въ себе си, той е свещенъ разбойникъ. Онзи светият, който изгубилъ Господа, той изгубилъ своето светийство. То сѫ контрасти. Носете въ себи своята свещена идея и нищо да не е въсъстяние въ свѣта да ви я отнеме, както онзи, който е направилъ престъпление, казва, дотегна ми да правя тия грѣхове, дотегна ми да измъчвамъ хората. Този престъпникъ който така се моли, Господъ ще го направи една жена въ десетъ прераждания да се преражда и да раждате убитите хора отъ него, да ги отглежда. Казва, много деца имамъ. Ще ги отглеждашъ, ще ги цѣлувашъ, ще ги прегръщашъ да покриешъ миналото си. Това е цѣла философия на живота. Всички тъхни погрѣшки, който ние правимъ, който и да е отъ настъ и обикновенъ и талантливъ и гениаленъ и светия, като направишъ една погрѣшка, непремѣнно трѣба да я изправишъ. Погрѣшката никому не се проща. Но чомъшко е да изправяме погрѣшките. Да изправишъ една погрѣшка е божествено, да проявишъ една добродетель то е божествено. Да изправишъ една погрѣшка е човѣшко. Да придобиешъ една добредетель, то е божествено. Следователно, когато божествениятъ принципъ се проявява, то проявява човѣшкото. Когато изправяшъ една погрѣшка, то е пакъ човѣшко. Като се съединятъ тия два принципа, тогава се ражда хубавото и красивото въ живота.

СОМО ПРОЯВЕНЕТА БОЖИЯ ЛЮБОВЬ, САМО ПРОЯВЕНЕТА БОЖИЯ МѢДРОСТ
МѢДРОСТЬ И САМО ПРОЯВЕНАТА БОЖИЯ ИСТИНА НОСЯТЬ ПЪЛНИЯ ЖИВОТЪ!

Само една дума ще ви кажа: Азъ не искамъ сега да говорите но мислете. Много пъти вие сте по тъпвали азъ както говоря, но постоянно не сте действували. Азъ говоря за закона на непреривността. Не че не сте постъпвали, но само въ непреривния законъ има прогресъ.